

“21”

Det var en stor fornøjelse at have mulighed for at kuratere denne udstilling på Kunsthal Charlottenborg i Danmark. Jeg vil gerne takke Bo Nilsson, Claus Peder Pedersen og Peter Holst Henckel, som jeg arbejdede tæt sammen med, da alle kunstneres bidrag skulle tages i betragtning. Jeg endte med at udvælge 114 værker blandt 1124 indsendte. Jeg kaldte udstillingen 21 i håb om at modtage kunst fra hele Skandinavien, der er inspireret af dette århundrede, det være sig i social, politisk, åndelig, global eller teknologisk forstand, eller i en udforskning af nye sprog, nye former, nye materialer og fremtidige abstraktioner. Jeg bemærkede nogle interessante tendenser i det væld af indsendte værker, jeg gennemgik. Næsten samtlige værker passer ind i fælles temaer. Jeg inddelte udstillingen i omkring fem sektioner eller visuelle diskurser, der griber ind i hinanden igennem udstillingen.

1. Samtlige indsendte objekter/skulpturer synes at have organiske former, være meget håndlavede, meget amorf, næste zoomorf og enkønnede. Sært nok var de næsten alle udført i hvidt, med en besættelse af huller, penetrationer, præsenteret i klynger eller tilfældige grupperinger. Mange af disse spøjse værker formulerer et begær efter bogstavelig talt klemte, drejede, stablede, forvrængede, uregelmæssige former, som for at sige, at vores teknologiske tidsalder er for perfekt (dipolær til modernismens plutonisk hellige geometri og det masseproducerede objekts sterilitet), og derfor muterer kunstnerne og skaber uhåndterlige vækster, multiplikationer og virale landskaber.

2. Dekonstruktion og/eller konstruktion af destruktion i 2- og 3d-collager - jeg undrer mig over, hvor det kommer fra? Jeg synes, det ligner et bevidst behov for at skabe tunge montager af kaos, som om det skandinaviske blik på det 21. århundrede er af en kaotisk verden, entropisk og urolig. Der er en underlig besættelse af 'afslutningen', ragnarok, det natlige, af begær og et menneskeligt fravær - og i denne 'forfaldssektion' ser vi blot nøgne vægge, afskallet tapet, ødelagte hjem eller den ligefremme dokumentation af rent banale konstruktioner af simple stole på forladte, livløse steder.

3. Dernæst er der en hel del bidrag, som er tekstiler og klædningsstykker - i en dekonstrueret ånd, med uregelmæssighed og skæve syninger, knuder og lag, som er nutidige og meget fremsynede men sat sammen på måder, der får det til at ligne gamle eller ødelagte eller lasede pjalter. Natur og skræddersyning væves sammen her, men der er også en tydelig dekonstruktion. Selv en enorm skulptur som *Grandma's Interactive Laceunderwear XXXXXL* eller skulpturer, der er rent organiske, men som der vokser hår ud af, eller hyper-fotografier af anatomiske detaljer, alle leger de med temaet om tilfældigt flettet hår. Så denne 'abjekte kunst' synes at være central i tekstilbegrebet; vævningerne, mønstrene i ophængningerne og materialerne og spejlingerne beskæftiger sig med urbanitet og social og politisk uro.

4. Så er der en besættelse med den forældede skandinaviske 'hygge'. Jeg mindes et ord - i Danmark "hyggelig", i Norge "koselig" og i Sverige "mysig" - der synes at hindre design. Billederne af små boliger, gyngestole, træ, dekoration, dyner, puder og tæpper - hele det hjemlige miljø, det gamle hus, den gamle forestilling om provinsiel komfort. Vi ser forslag til tæpper, som der nu bliver vendt tilbage til med sans for det gamle håndværk men med en udforskning af nutidige politiske og globale problemer, med

billeder af våben, gasmasker og rent kaos. Disse hyggelige minder sættes over for dekonstruerede arkitektoniske isolerede rum.

5. Dernæst samlinger af kunst, der igen beskæftiger sig med gamle teknologier fra kassetiebånd (gengivet som malerier) til Nintendoer, der afspiller banale beskeder, fra gammeldags lysskulpturer, der fungerer tilfældigt og kaotisk, til bevidst primitive low-tech-videoer. Her er en trang til at diskutere og repræsentere banaliteten i den gamle teknologis ledninger, kontakter og kabler fra det forrige århundrede, og budskabet om at disse minder kan transcendere deres forældelse ved at sætte dem ind i alternative medier.

Selvfølgelig er der et par værker, som jeg bare forelskede mig i, der ikke rigtig passer ind i nogen af disse kategorier, men det må være min ret som gæstekurator - så nyd det - og lad os skubbe kunstens grænser, så den også favner vores nye techno organiske skrumpende verden.

Oversættelse: Steffen P. Maarup